



If God made all our faces, did he
when he made me?

Does he make the legs that cannot walk
and eyes that cannot see?

Does he curl the hair upon my head
it rebels in wild defiance?

Does he close the ears of a deaf man to
make him more reticent?

Is the way I look a
twist of fate?

If he made me
blame him for the

For the flaws that seem to
time I see a mirror

For the ugliness I see in me, for the
boasting and the fear.

אייתי הדמיון

לעטות פרצופים

יזה ספר שכשאת קוראת אותו, הלב נפתח, נושם
ואז כשהספר נגמר, את נותרת בתחושה של -
כמה יפים החיים האלה. בכינו.
ומזמן לא בכינו מספר.
הוצאת א(ה)בות

אזיימי הרמון
לעשות
פרצופים

מאנגלית: גלי אבני

לרכישת הספר המלא לחצי כאן



אימי הרמון
לעשות פרצופים

Amy Harmon
MAKING FACES

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ורד רווה-שמואל
הגהות: שרון שלו
הגהות אחרונות: ורד בן-דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג
© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2013 by Amy Harmon
Hebrew language copyright © 2022 Ahavot

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נדפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7648-780 ISBN

www.ahavot.com

למשפחת רוס –
דייוויד, אנג'י, אהרון, גארט וקמרון

אני רק אחד,
ועדיין אני אחד.
איני יכול לעשות הכול,
ועדיין, אני יכול לעשות משהו;
וכי איני יכול לעשות הכול,
לא אסרב לעשות את המשהו שאני
יכול.

– אדוארד אוורט היום

פרולוג

"היוונים הקדמונים האמינו, שלאחר המוות כל הנשמות, בין שטובות ובין שרעות, ירדו אל השאול, ממלכתו של האדס, עמוק בבטן האדמה, ושם ישכנו לנצח נצחים," קרא ביילי בקול, עיניו רצו על פני הדף. "קרברוס היה מגן השאול, ששמר על עולם המתים מפני עולם החיים. הוא היה כלב תלת-ראשי ענק, מרושע, עם זנב דרקון וראשי נחש שעיטרו את גבו." ביילי הצטמרר מהדימוי שקפץ לראשו. הוא דמיין את רגשותיו של הרקולס כאשר ראה את המפלצת בפעם הראשונה, וידע שעליו להכניע את חיית הפרא בעזרת ידיו החשופות בלבד.

"זו הייתה משימתו האחרונה של הרקולס, המטלה הסופית שעליו היה לבצע, והמסע הקשה מכולם. הרקולס ידע שברגע שירד אל השאול, יתמודד מול מפלצות ומול רוחות רפאים, ייאבק לכל אורך הדרך בשדים וביצורים מיתיים, ושייתכן שלא יוכל לשוב עוד אל ארץ החיים.

אך המוות לא הפחיד אותו. הרקולס ניצב מול המוות פעמים רבות, והשתוקק ליום בו ייגאל מהשעבוד הבלתי פוסק של חייו. וכך הלך לו הרקולס, בתקווה נסתרת לפגוש בממלכתו של האדס את נשמות אהוביו שאיבר, וכעת משלם על כך את חובו."

1

להיות כוכב-על או גיבור-על

היום הראשון ללימודים - ספטמבר 2001

אולם ההתעמלות של בית הספר היה רועש כל כך, עד שפרן נאלצה להתכופף אל אוזנו של ביילי ולצעוק כדי שישמע אותה. ביילי בהחלט היה מוכשר דיו לתמרן את כיסא-הגלגלים שלו בין המוני התלמידים, אבל פרן הובילה אותו כדי שיהיה להם קל יותר להישאר יחד. "אתה רואה את ריטה?" צעקה, עיניה מתרוצצות. ריטה ידעה שהם צריכים לשבת על הספסל התחתון כדי שביילי יוכל לשבת לידם. ביילי הצביע, ופרן עקבה במבטה אחר אצבעו אל המקום בו ריטה עמדה ונופפה בטירוף, עד ששדיה קיפצו ושיערה הבלונדיני הנפוח התנופף בפראות סביב כתפיה. הם פילסו את דרכם אליה, ופרן החזירה לביילי את השליטה על כיסאו, כדי שתוכל לטפס בזריזות אל השורה השנייה, ולהתיישב ממש מאחורי ריטה, וכך יוכל ביילי למקם את הכיסא שלו בסוף הספסל. פרן שנאה 'עצרות עידוד' כאלה. היא הייתה נערה קטנה ואנשים התנגשו בה ומעכו אותה בכל מקום שבו ישבה, ולא היה לה עניין רב בלהריע ולרקוע ברגליה. היא נאנחה, והכינה את עצמה לחצי שעה של צעקות, מוסיקה רועשת, ושחקני פוטבול שמכניסים את עצמם לטירוף.

"לשירת ההמנון, הקהל מתבקש לקום," קול רועם בקע משום מקום, המיקרופון חרק במחאה, והקפיץ אנשים ממקומם בעודם מכסים את אוזניהם. הוא הצליח להשתיק את אולם הספורט.

"בנות ובנים, יש לנו הפתעה מיוחדת היום." קונור או'טול, הידוע גם בשם בינו, אחז במיקרופון, כשחיוך מרושע על פניו. בינו תמיד זמם משהו, והוא קיבל מייד את תשומת הלב של כולם. הוא היה חצי-אירי וחצי-היספני, אפו הסולד, עיני השקד הנוצצות שלו, והחיוך השטני עמדו בניגוד חד לצבעו המעושן. הוא ידע לדבר היה ברור שהוא אוהב את המיקרופון.

"החבר שלכם ושלי, אמברוז יאנג, הפסיד בהתערבות. הוא אמר שאם ננצח במשחק הראשון שלנו, הוא ישיר את ההמנון הלאומי בעצרת-העידוד הזאת." כמה השתנקויות נשמעו ברקע, ועוצמת הרעש ביציעים התגברה מייד.

"אבל אנחנו לא ניצחנו רק במשחק הראשון שלנו, ניצחנו גם במשחק השני!" הקהל שאג ורקע ברגליו. "אז, מאחר שהוא גבר שעומד במילה שלו, קבלו את אמברוז יאנג, שישיר את ההמנון הלאומי," אמר בינו והושיט את המיקרופון לחברו. בינו היה נמוך. על אף שהיה בכיתה י"ב, הוא היה אחד השחקנים הקטנים ביותר בקבוצה, והתאים יותר להיאבקות מאשר לפוטבול. גם אמברוז היה בי"ב, אבל הוא לא היה נמוך. הוא היתמר מעל בינו – אחד משרירי הזרוע שלו היה גדול כמעט כמו ראשו של בינו – והוא נראה כמו אחד מהבחורים האלה שמופיעים על עטיפות רומן ארוטי. אפילו השם שלו נשמע כמו שם של דמות מספר כזה. ופרן הייתה אחת שידעה, היא קראה אלפי ספרים כאלה. זכרי אלפא, שרירי בטן מוצקים, מראה לוחט, כאלה שבסוף חיים באושר ובעושר עד עצם היום הזה. אבל אף אחד לא באמת השתווה לאמברוז יאנג. לא בספרים ולא בחיים האמיתיים.

בעיני פרן, אמברוז יאנג היה פשוט יפפה, ממש אל יווני בין בני תמותה. החומר ממנו עשויות אגדות ונכתבים תסריטים. בשונה

מהבנים האחרים, שיערו הגלי הכהה גלש על כתפיו, ומדי פעם הוא היה מסיט אותו לאחור כדי שלא ייפול על הריסים הכבדים שמעטרים את עיניו החומות. הסנטר המרובע שבקצה הלסת המסותתת שלו שמר שלא יהיה יפה מדי, זה, וגם העובדה שהיה מטר תשעים עם גרביים, וכשמלאו לו שמונה־עשרה, משקלו הגיע למאה ושמונה ק"ג, של שרירים, מכתפיו ועד לשוקיו המעוצבות היטב.

השמועה אומרת שאימו של אמברוז, לילי גרפטון, יצאה עם דוגמן תחתונים איטלקי בניו יורק, בתקופה שבה ניסתה למצוא את דרכה לתהילה. הקשר הזה הסתיים מהר מאוד, כשגילה שהיא נושאת את ילדו. נטושה ובהריון, היא חזרה עם הזנב בין הרגליים הביתה ישר לזרועותיו המנחמות של חבר ותיק, אליוט יאנג, שהתחתן איתה בשמחה וקיבל בברכה את התינוק שנולד שישה חודשים מאוחר יותר. העיירה הקדישה תשומת לב מיוחדת לתינוק הנאה שהלך וגדל, במיוחד כאשר אליוט יאנג הבלונדיני, קטן־הגוף, מצא את עצמו עם בן חסון, בעל שיער כהה, ומבנה גוף המתאים, האמת, לדוגמן־תחתונים. ארבע־עשרה שנים לאחר מכן, לילי עזבה את אליוט יאנג ועברה לניו יורק. איש לא הרים גבה כשהיא נסעה לתור אחר אביו האמיתי של אמברוז. ההפתעה הייתה כאשר אמברוז בן הארבע־עשרה, נשאר בהאנה לייק עם אליוט.

בשלב הזה, אמברוז כבר היה לחלק מנוף העיירה הקטנה, ואנשים הניחו שזו הייתה הסיבה שנשאר. הוא הטיל כידון כמו לוחם מיתולוגי והצליח לגבור על יריבים במגרש הפוטבול כאילו היו עשויים מנייר. הוא הביא את קבוצת הצעירים שלו לאלופות המחוז בכייסכול, ובגיל חמש־עשרה כבר הצליח להטביע לסל כדורים. כל הצלחותיו בלטו בהחלט, אבל בהאנה לייק, פנסילבניה, עיירה שבה עסקים היו נסגרים בעקבות דו קרב מקומי, וכולם עקבו אחרי דירוגי המדינה כאילו מדובר במספרים הזוכים בלוטו, מקום בו היאבקות הייתה אובססיה כמו הפוטבול בטקסס, היו אלה הכישורים של אמברוז יאנג על המזרן, שהפכו אותו לסלב.

הקהל השתתק מייד כשאמברווז לקח את המיקרופון, בטוח שעוד רגע ישמע גרסה משעשעת של ההמנון. אמברווז היה ידוע בכוחותיו, ביופיו החיצוני, וביכולת האתלטית שלו, אבל אף אחד, אף פעם, לא שמע אותו שר. צחקוקי הציפייה הפריעו את הדממה. אמברווז הסיט את שיערו לאחור ותחב את ידו לכיסו, כאילו מרגיש אי־נוחות מסוימת. אחר כך הפנה את מבטו אל הדגל והחל לשיר.

"...Oh, say can you see by the dawn's early light"

ושוב, נשמעה השתנקות בקהל. לא כי זה נשמע רע, אלא משום שזה נשמע נפלא. לאמברווז יאנג היה קול שהלם את האריזה שעטפה אותו. הקול שלו היה חלק ועמוק ועשיר שאין לתאר. אילו שוקולד מריר יכול היה לשיר, הוא היה נשמע כמו אמברווז יאנג. פרן הצטמררה כשקולו נכרך סביבה כמו עוגן, שוקע עמוק בתוך בטנה, מושך אותה למעמקים. היא הרגישה שעיניה נעצמות מאחורי משקפיה העבים, ונתנה לצליל לשטוף את כולה. זה היה יוצא דופן.

"...O'er the land of the free"

ופרן הרגישה כאילו טיפסה על האוורסט, חסרת־נשימה, משולהבת ומנצחת. "And the home of the brave!" הקהל סביבה שאג, אך פרן עדיין נאחזה בצליל האחרון ההוא.

"פרן!" צליל קולה של ריטה נשמע. היא דחפה את רגלה של פרן.

פרן התעלמה ממנה. לפרן היה רגע מיוחד. רגע עם, לדעתה, הקול היפה בתבל.

"פרן מקבלת את האורגזמה הראשונה שלה." גיחכה אחת מחברותיה של ריטה. עיניה של פרן נפקחו והיא ראתה שריטה, ביילי, וסינדי מילר הסתכלו עליה, בחיוך גדול. למזלה, מחיאות הכפיים והתשואות מנעו מהאנשים לשמוע את ההערה המשפילה של סינדי.

קטנה וחיוורת, עם שיער אדמוני בהיר ותווי פנים שקל לשכוח, פרן ידעה שהיא מסוג הבנות שמדלגים עליהן בקלות, מתעלמים מהן

* מתוך ההמנון האמריקאי – "היי, תאמר אם אתה יכול לראות לצד אור השחר המוקדם..."

** "מעל לארץ החופשיים ובית האמיצים."

בקלות, ואף פעם לא חולמים עליהן. היא צפה על פני שנות הילדות ללא דרמה, ועם מעט מאוד התרגשות, מודעת היטב לבינוניות שלה. כמו זכריה ואליזבת, הוריו של יוחנן המטביל, הוריה של פרץ היו כבר מעבר לשנות הפוריות שלהם כאשר גילו לפתע שעומדת להיות להם משפחה. ג'ושוע טיילור בן החמישים, כומר אהוד בעיירה הקטנה האנה לייק, היה המום כשאשתו זה חמשי־עשרה שנה, רייצ'ל, גילתה לו שהיא בהיריון. לסתו נשמטה, ידיו רעדו, ואילולא הבעת האושר השלווה על פניה של רייצ'ל, בת הארבעים־חמש, ייתכן שהיה חושב שהיא צוחקת עליו, בפעם הראשונה בחייה. שבעה חודשים מאוחר יותר נולדה פרץ, נס בלתי־צפוי, והעיירה כולה חגגה עם הזוג האהוב. פרץ מצאה שזה אירוני שהיא נחשבה פעם לפלא, בעוד שחייה היו הכול מלבד פלאיים.

פרץ הסירה את משקפיה והחלה להבריק אותם בשולי הטיי־שרט, ככה הצליחה שלא לראות את הפנים המשוועשות שסביבה. שיצחקו. משום שהאמת היא שהייתה באופוריה ובסחרור, הכול יחד, כפי שחשה לפעמים אחרי שקראה סצנת אהבה מספקת במיוחד ברומן אהוב עליה. פרץ טיילור אהבה את אמברוו יאנג, אהבה אותו מאז שהייתה בת עשר ושמעה את קולו הצעיר בסוג שונה מאוד של שיר, אך באותו רגע הוא התעלה לדרגה חדשה לגמרי של יופי, ופרץ נותרה מבובלת ומסוחררת מכך שנער אחד יכול להיות מחונן בתחומים רבים כל כך.



אוגוסט 1994

פרץ הלכה לביתו של ביילי, משועממת, אחרי שסיימה לקרוא את כל הספרים ששאלה שבוע קודם מהספרייה. היא מצאה את ביילי יושב כמו פסל על מדרגות הבטון שהובילו אל דלת הכניסה לביתו, עיניו מקובעות במשהו שהיה על המדרכה מולו. הוא התעורר מבהייתו, רק כאשר רגלה

של פרן כמעט דרכה על האובייקט שריתק אותו. הוא צעק, ופרן צרחה כשראתה את העכביש החום הענק שהיה על המדרכה סנטימטרים ספורים מכף רגלה.

העכביש המשיך בדרכו, חוצה באיטיות את רצועת הבטון הארוכה. ביילי אמר שהוא נוקב אחריו כבר חצי שעה, ולא מתקרב אליו יותר מדי, כי הרי זה עכביש, והוא היה דוחה. זה היה העכביש הגדול ביותר שפרן ראתה מימיה. גופו היה בגודל מטבע של עשרה סנט, אבל עם רגליו הארוכות והדקות הוא הגיע לגודל מטבע של חמישים סנט, וזה עשה רושם גדול על ביילי. שהרי הוא בן, וזה מגניל.

פרן התיישבה לצידו, צופה בעכביש לוקח את הזמן, חוצה את שביל הגישה אל ביתו של ביילי. העכביש התפתל כמו איש זקן שיצא לטיול, לא נחפז, לא חושש, ללא שום מטרה נראית לעין. אזרח ותיק ומנוסה בעל גפיים ארוכות, שבריריות, פושט בזהירות כל רגל בכל פעם שנעשה צעד. הם צפו בו, מהופנטים מיופיו המבעית, המחשבה הזאת תפסה את פרן בהפתעה. הוא היה יפה אך על פי שהפחיד אותה.

"הוא בסדר", התפעלה.

"ברור! הוא סבבה", אמר ביילי, עיניו לא ממצמצות לרגע. "חבל שאין לי שמונה רגליים. מעניין למה לספיידרמן לא נהיו שמונה רגליים אחרי שהעכביש הרדיואקטיבי נשך אותו. הנשיכה נתנה לו ראייה מעולה וכוח גדול ויכולת ליצור קורים. אז למה לא עוד כמה רגליים? אולי ארס של עכביש מרפא ניוון שרירים, ואם אני אתן ליצור הזה לנשך אותי, אז אולי האפוך להיות גדול וחזק," תהה ביילי, מגרד את סנטרו כאילו הוא באמת שוקל את האפשרות.

"המממ. לא הייתי לוקחת את הסיכון," פרן הצטמררה. הם שוב הופנטו על ידי העכביש, ואף אחד מהם לא הבחין בילד שרכב על אופניים על המדרכה.

הילד ראה את ביילי ואת פרן יושבים קפואים, כל כך שקטים, ומייד הסתקרן. הוא ירד מאופניו, הניח אותם על הדשא ועקב אחר מבטם שהופנה לכיוון המקום שאליו עכביש חום ענק התגנב לו, על שביל הגישה של הבית. אימו של הילד פחדה פחד מוות מעכבישים. היא תמיד הכריחה

אותו להרוג אותם מייד. הוא הרג כל כך הרבה, עד שאפילו לא פחד מהם יותר. אולי ביילי ופרן פחדו. אולי הם פחדו פחד מוות, כל כך פחדו עד שלא היו מסוגלים אפילו לזוז. הוא יכול לעזור להם. הוא רץ לאורך המדרכה ומחץ את העכביש מתחת לנעל הספורט הלבנה הגדולה שלו. זהו.

שני זוגות עיניים מבוטות ירו מבט לכיוונו.

"אמברוז!" צעק ביילי באימה.

"הרגת אותו!" לחשה פרן, המומה.

"הרגת אותו!" שאג ביילי, קם ממקומו וכשל במורד המדרכה. הוא הסתכל על העיסה החומה שהעסיקה אותו בשעה האחרונה. "הייתי צריך את הארס שלו!" ביילי חי עדיין את סיפור תרופות עכביש וגיבורי־על. ולפתע פרץ בבכי.

אמברוז פער את פיו והסתכל בתדהמה על ביילי, ואז עקב אחריו, כשצעד ברגליים לא יציבות על המדרגות ונכנס לביתו, טורק את הדלת מאחוריו. אמברוז סגר את פיו ודחף ידיים לכיסי מכנסיו הקצרים. "אני מצטער", אמר לפרן. "חשבת... חשבתי שפחדתם. שניכם פשוט ישבתם שם ולטשטשם בו עיניים. אני לא מִפחד מעכבישים. רק ניסיתי לעזור."

"שנקבור אותו?" שאלה פרן, עיניה אבלות מאחורי עדשות המשקפיים.

"לקבור אותו?" שאל אמברוז, המום. "מה, הוא היה חייט מחמד?"

"לא. עכשיו פגשנו אותו," ענתה פרן ברצינות. "אבל אולי זה ישפר

לביילי את ההרגשה."

"למה הוא כל כך נצוב?"

"כי העכביש מת."

"אז?" אמברוז לא ניסה להיות מגעיל. הוא פשוט לא הבין, והאדמונית הקטנה, עם השיער המטורלל, המתולתל, קצת הפחידה אותו. הוא כבר ראה אותה בעבר בבית הספר וידע את שמה. אבל הוא לא הכיר אותה. הוא תהה אם היא מיוחדת. אבא שלו אמר לו שהוא חייב להיות נחמד לילדים מיוחדים, כי הם לא שולטים במי שהם.

"ביילי חולה. המחלה שלו מחלישה את השרירים. היא עלולה

להרוג אותנו. הוא לא אוהב את זה שדברים מתים. זה קשה לו," אמרה פרן בפשטות, בכנות. היא אפילו נשמעה די חכמה. לפתע, האירועים שהתרחשו במחנה ההיאבקות בתחילת הקיץ, נראו לאמברוז הגיוניים. ביילי לא היה אמור להיאבק, כי הוא חולה, ושוב אמברוז הרגיש רע.

הוא התיישב לצד פרן. "אני אעזור לך לקבור אותו."

פרן זינקה ממקומה ורצה לאורך הדשא לכיוון הבית שלה, עוד בטרם המילים יצאו מפיו. "יש לי קופסה קטנה מושלמת בשביל זה! תבדוק אם אתה יכול לגרד אותו מהמדרכה," צעקה אליו מעבר לכתפה.

אמברוז השתמש בחתיכה של קליפת־עץ מערוגת הפרחים של משפחת שין כדי לאסוף את שרידי העכביש. פרן כבר חזרה אחרי שלושים שניות. היא החזיקה את קופסת טבעת לבנה פתוחה כשאמברוז הנמיס את קרביו של העכביש על הצמר גפן הלבן. פרן הניחה את המכסה על הקופסה והחוותה לו בידה בכובד ראש. הוא הלך אחריה אל החצר האחורית ויחד הם גרפו קצת אדמה מקצה הגינה.

"זה אמור להספיק," אמר אמברוז, לקח את הקופסה מידיה של פרן והכניס אותה לבור.

הם לטשו מבט בקופסה הלבנה.

"שנשיר?" פרן שאלה.

"אני מכיר רק שיר אחד על עכביש."

"איצי ביצי?"

"כן."

"גם אני מכירה אותו," יחד, פרן ואמברוז שרו את השיר על העכביש

שנשטף במרזב וקיבל הזדמנות שנייה לטפס כשהשמש שוב יצאה.

כשהשיר נגמר, פרן שמה את ידה בידו של אמברוז. "אנחנו צריכים

לומר תפילה קטנה. אבא שלי כומר. אני יודעת איך, אז אני אגיד."

היה מוזר לאמברוז, להחזיק בידה של פרן. היא הייתה לחה ומלוכלכת

מחפירת הקבר, וקטנה מאוד. אבל לפני שהספיק למחות, היא דיברה,

עיניה עצומות בחוזקה, פניה מכווצות בריכוז.

"אלוהים שבשמיים, אנחנו מודים לך על כל מה שבראת. אהבנו

לצפות בעכביש הזה. הוא היה מגניב ושימח אותנו לדקה לפני שאמברוז

מחץ אותנו. תודה על כך שנשית אפילו את הדברים המכוערים, יפים. אמן."

אמברוז לא עצם את עיניו. הוא בהה בפרן. היא פקחה את עיניה וחייכה אליו במתיקות, שומטת את ידו. היא התחילה לדחוף אדמה על הקופסה, כיסתה אותה לגמרי, וסתמה את הבור. אמברוז מצא כמה אבנים וארגן אותם בצורת S, למילה עכביש באנגלית. פרן הוסיפה כמה אבנים בצורת B ליד ה-S של אמברוז.

"למה B?" אמברוז תהה בקול רם. הוא חשב שאולי לעכביש היה שם שהוא לא ידע עליו.

"עכביש יפיפה" (Beautiful), אמרה בפשטות. "ככה אזכור אותנו."

2

אזור אינז

ספטמבר, 2001

פרן אהבה את הקיץ, את הימים העצלים ואת השעות הארוכות עם ביילי ועם הספרים שלה, אבל הסתיו בפנסילבניה היה פשוט עוצר-נשימה. זו הייתה עדיין תחילת העונה, עוד לא אמצע ספטמבר אפילו, אך העלים כבר התחילו להשתנות, והאנה לייק נשטפה בכתמי אדום, כתום וצהוב מעורבבים בירוק העמוק של הקיץ ההולך וגווע. שנת הלימודים החלה. עכשיו הם היו בכיתה י"ב, בראש הסולם, שנה אחת לפני שיתחילו החיים האמיתיים.

אבל בעיני ביילי, החיים האמיתיים היו עכשיו, ברגע זה, כי כל יום שעבר היה עוד נפילה, החלקה קטנה במורד המגלשה. הוא לא התחזק, הוא נחלש. הוא לא התקרב אל הבגרות, הוא התקרב אל המוות, ולכן הוא לא הסתכל על החיים כפי שכל האחרים הסתכלו עליהם. הוא התמקצע בלחיות את הרגע, לא להסתכל קדימה מדי, אל מה שעשוי לקרות.

מחלתו של ביילי לקחה ממנו את היכולת להרים ידיים אפילו לגובה החזה, וזה מנע ממנו לעשות את כל אותם הדברים הקטנים שאנשים עושים מדי יום בלי לחשוב פעמיים. אימו דאגה כשהיה בבית הספר. רוב הילדים עם מחלת ניוון שרירים על שם דושן נפטרו לפני גיל עשרים ואחת, וימיו של ביילי היו ספורים. העובדה שהיה חשוף

למחלות על בסיס יום-יומי, הדאיגה אותה מאוד, אבל העובדה שביילי לא יכול היה לגעת בפניו הגנה עליו למעשה מפני חיידקים שהילדים האחרים הצליחו למרוח על עצמם, ורק לעיתים נדירות הוא החמיץ יום לימודים. אם החזיק לוח-כתיבה על ברכיו, הצליח להסתדר, אבל היה לו קשה להחזיק את לוח הכתיבה, ואם הלוח החליק ונפל, הוא לא היה מסוגל להתכופף להרים אותו. היה לו הרבה יותר קל לעבוד על מחשב או לקרוב את כיסא הגלגלים שלו אל השולחן ולהניח את ידיו עליו. תיכון האנה לייק היה קטן, עם תקציב דל, ועם קצת עזרה וכמה התאמות ושינויים בשגרה הרגילה, ביילי היה עתיד לסיים את התיכון, ככל הנראה כאחד המצטיינים בכיתתו.

שיעור המבוא לחשבון דיפרנציאלי, בשעה השנייה, היה מלא בתלמידי י"ב. ביילי ופרן ישבו מאחור, ליד שולחן שהיה מספיק גבוה בשביל שביילי יוכל להשתמש בו, ועל פרן הוטל להיות הסייעת שלו, אף על פי שהוא עזר לה בכיתה יותר משהיא עזרה לו. גם אמברוז יאנג וגרנט נילסון ישבו בחלק האחורי של הכיתה, ופרן התרגשה להיות קרובה כל כך לאמברוז, על אף שהוא לא היה מודע כלל לקיומה, מטר מהמקום שבו הוא ישב, תקוע ליד שולחן שהיה קטן מדי למישהו בגודל כשלו.

מר הילדי איחר לשיעור. הוא היה מאחר בקביעות לשיעור בשעה השנייה, ולאף אחד לא היה ממש אכפת. לא היה לו שיעור בשעה הראשונה, וכדרך כלל בבקרים, אפשר היה למצוא אותו שותה כוס קפה מול הטלוויזיה בחדר-המורים. אך באותו יום שלישי הוא הגיע לכיתה והדליק את הטלוויזיה שהייתה תלויה בפינת הכיתה, משמאל ללוח הגירים. הטלוויזיות היו חדשות, לוחות-הגירים היו ישנים, המורה היה עתיק, וכך איש לא הקדיש תשומת לב רבה מדי לכך שהוא עמד ולטש עיניים במסך, צופה במגיש חדשות מדבר על התרסקות מטוס.

השעה הייתה 9:00 בבוקר.

"שקט, בבקשה!" נבח מרק הילדי, ובלית ברירה הכיתה צייתה. התמונה שעל המסך התמקדה בשני בניינים גבוהים. מאחד הבניינים היתמרו אש ועשן מהצד.

"זאת ניו יורק, מר הילדי?" שאל מישהו מהשורה הראשונה.

"היי, נורסן לא בניו יורק?"

"זה מרכז הסחר העולמי," אמר מר הילדי.

"זה לא היה מטוס נוסעים, לא אכפת לי מה הם אומרים."

"תראו! הנה עוד אחד!"

"עוד מטוס?"

הכיתה כולה השתנקה בתדהמה.

"מה לעזאזל... קולו של ביילי גווע ופרן כיסתה את פיה בידה,

כשכולם צפו במטוס נוסף מתרסק אל תוך צידו של המגדל השני, המגדל שלא עלה עדיין באש.

מגישי החדשות הגיבו כמו התלמידים בכיתה – המומים, מבולבלים, מגמגמים מרוב ייאוש, בלי למצוא משהו חכם להגיד כשצפו באימה גוברת, במה שללא ספק לא היה תאונה.

באותו יום לא ניתנה מטלה בחשבון דיפרנציאלי. במקום זאת, כיתת המתמטיקה של מר הילדי צפתה בהיסטוריה בהתהוותה. מר הילדי סבר שתלמידי י"ב בוגרים דיים כדי לראות את התמונות ולשמוע את הפרשנויות של הכתבים.

מר הילדי היה איש צבא משוחרר, זקן, מווייטנאם, הוא לא כָּרַך מילים, והוא לא סבל פוליטיקה. הוא צפה עם תלמידיו, ראה את אמריקה מותקפת, ולא הניר עפעף. אבל בתוכו הוא רעד. הוא ידע, אולי טוב יותר מכל אחד אחר, מה יהיה המחיר. המחיר יהיה חייהם של אנשים צעירים. תהיה מלחמה. אין סיכוי שלא תהיה אחרי דבר כזה. אין סיכוי.

"נורסן לא בניו יורק?" מישהו שאל. "הוא אמר שהמשפחה שלו מתכוונת לנסוע לפסל החירות ולעוד כל מיני מקומות." לנדרון נורסן היה סגן-הנשיא של מועצת התלמידים, חבר בקבוצת הפוטבול, תלמיד אהוב ומוכר בכל רחבי בית הספר.

"ברוּזי, אמא שלך גרה בניו יורק, נכון?" גרנט שאל פתאום, עיניו מתרחבות כשפתאום קלט.

עיניו של אמברוז התקבעו על הטלוויזיה, פניו מאובנות. הוא הנהן

פעם אחת. בטנו לוחטת מחרדה. לא רק שאמא שלו חיה בניו יורק, אלא שגם עבודה כמזכירה במשרד פרסום שהיה ממוקם במגדל הצפוני של מרכז הסחר העולמי. הוא אמר לעצמו שוב ושוב שהיא בסדר; המשרד שלה היה בקומה נמוכה יותר.

"אולי כדאי שתתקשר אליה." גרנט נראה מודאג.

"אני מנסה." אמברוז הרים את הטלפון הסלולרי שלו, אותו אחד שאסור לו להדליק בכיתה, אבל מר הילדי לא מחה. הם כולם צפו באמברוז מנסה שוב להתקשר.

"תפוס. כולם כנראה מנסים להתקשר." הוא סגר את הטלפון בנקישה. איש לא דיבר. הפעמון צלצל, אבל כולם נשארו במקומותיהם. כמה ילדים הלכו לשיעור של השעה השלישית, אבל הידיעה החלה להתפשט בבית הספר ומערכת השעות הקבועה כבר לא התאימה לטרגדיה המתחוללת. התלמידים שנכנסו ישבו על השולחנות, נשענו על הקיר וצפו במסך, לצד כל האחרים.

ואז המגדל הדרומי התמוטט. הוא עמד שם, ואז הוא לא. הוא התפורר לענן עצום שגלש מטה והחוצה, לבן מלוכלך, עבה ושמן, כזועף בהריסות, עמוס בהרס וחורבן. מישוהו צרח וכולם דיברו והצביעו. פרן הושיטה יד ואחזה בידו של ביילי. כמה בנות החלו לבכות.

פניו של מר הילדי היו לבנות כמו הלוח הלבן שעליו כתב לפרנסתו. הוא הסתכל על התלמידים שהיו דחוסים בכיתתו, והצטער שבכלל הדליק את הטלוויזיה. עדיף היה שהם לא יראו את זה. צעירים, חסרי ניסיון, תמימים. פיו נפתח כדי להרגיע אותם, אך הסלידה שלו מקשקושי סרק לא הניחה לו לדבר. לא היה משהו שהוא יכול היה לומר שלא יישמע כשקר בוטה או שלא יפחיד אותם עוד יותר. זה לא היה אמיתי. זה לא יכול היה להיות. זאת הייתה אשליה, מעשה קסמים, רק עשן ומראות. אבל המגדל נעלם. לקח 56 דקות מרגע הפגיעה ועד לקריסה.

פרן נאחזה בידו של ביילי. הענן המיתמר של עשן ואבק נראה כמו המילוי של דוב הפרווה הישן של פרן. הדוב היה פרס מיריד, מלא

בצמר גפן זול, פלומתי, סינתטי. היא דפקה לביילי על הראש איתו, והיד הימנית נקרעה ופיזרה פלומה לבנה ורכה לכל הכיוונים. אבל כאן זה לא היה יריד. זו הייתה סמטת רפאים מפחידה, ובה רחובות עירוניים דמויי־מבוך, מלאים באנשים מכוסים באפר, כמו זומבים. אבל הזומבים האלה בכו וזעקו לעזרה.

כשהם שמעו בחדשות שמטוס התרסק ליד שנקסוויל – מאה קילומטרים בלבד מהאנה לייק – תלמידים התחילו לעזוב את הכיתה, כי לא יכלו לעמוד בזה עוד. הם ברחו מבית הספר בהמוניהם, זקוקים לחיוק שיוכיח להם שהעולם בהאנה לייק לא בא אל קיצו, זקוקים למשפחות שלהם. אמברוז יאנג נשאר בחדרו של מר הילדי וראה את המגדל הצפוני מתמוטט שעה אחרי המגדל הדרומי. אימו עדיין לא ענתה. איך יכולה הייתה לענות כשהוא לא הצליח לשמוע דבר מלבד זמזום מוזר באוזן בכל פעם שניסה להתקשר? הוא הלך לחדר ההיאבקות. שם בפיינה, במקום שבו הוא חש הכי בטוח, ישוב על מזרן מגולגל ברישול, הוא נשא תפילה מוזרה. הוא חש לא־בנוח לבקש מאלוהים משהו כשהיה ברור שידידו של האל היו מלאות עבודה. הוא ניסה לחייג שוב לאימו כשאמן חנוק, נפלט מפיו.



יולי, 1994

גבוה, על היציעים הצבועים בצבע חום דהוי, ישבו פרן וביילי, מלקקים ברעש את הארטיקים שלקחו בלי רשות מהמקפיא בחדר המורים. מסתכלים, בהתפעלות השמורה למנושלים, על האנשים המתפתלים ונאבקים על המזרן. אביו של ביילי, מאמן ההיאבקות של התיכון, ניהל את מחנה ההיאבקות השנתי לנוער, ואף אחד מהם לא השתתף. את הבנות לא עודדו לעסוק בהיאבקות, ומחלתו של ביילי החלה להחליש באופן משמעותי את גפיו.

למעשה, ביילי נולד עם כל מסת השרירים שיכולה להיות לו בחייו, לכן

הוריו היו צריכים לחשוב היטב כמה פעילות להתיר לו לעשות. יותר מדי פעילות – שריריו עלולים להיקרע. אצל אדם בריא, שריר שנקרע מתקן את עצמו ונבנה מחדש חזק יותר משהיה, מה שיוצר שריר גדול יותר. שריריו של ביילי לא היו יכולים להיבנות מחדש. אבל אילולא היה פעיל מספיק, השרירים שהיו לו היו נחלשים מהר יותר.

מגיל ארבע, כשאובחנה אצלו מחלת ניוון שרירים על שם דושן, אימו של ביילי נקבה אחר הפעילות שלו, כאילו הייתה סמל אימונים בצבא, והקפידה שישחה עם חגורת הצלה אף על פי שביילי שחה כמו דג במים. היא קבעה זמנים לשינה, זמנים לרגיעה, זמנים להליכות שקטות בחייו העמוסים של הילד הקטן שלה, כדי שיכול לדחות, ככל הניתן, את הצורך בכיסא גלגלים. ועד כה הם ניצחו נגד כל הסיכויים. בגיל עשר, רוב הילדים עם ניוון שרירים כבר היו מרותקים לכיסא־גלגלים, אבל ביילי עדיין הלך. "אולי אני לא חזק כמו אמברוז, אבל אני עדיין חושב שאני מסוגל לנצח אותו", אמר ביילי, עניו ממוקדות בקרב שנערך מתחתם. אמברוז יאנג בלט כמו אצבע פצועה. הוא היה בכיתה של ביילי ושל פרן, אבל הוא היה כבר בן אחת־עשרה, מבוגר לשכבת הגיל שלו, והיה גבוה בכמה וכמה סנטימטרים משאר הילדים. הוא נלחם בקרבות עם כמה מהבנים שהיו בנבחרת ההיאבקות של התיכון ועזרו להדריך במחנה, והצליח לעמוד מולם יפה. המאמן שין צפה בו מהצד, צועק לעברו הנחיות ומדי פעם עוצר הכול, כדי להדגים אחיזה או מהלך.

פרן נחרה בבוז וליקקה את הארטיק הסגול שלה, מצטערת שלא היה לה ספר לקרוא. אילולא הארטיק, היא כבר הייתה עוזבת הרבה קודם. בנים מיזנעים לא עניינו אותה במיוחד.

"לא היית מצליח לנצח את אמברוז, ביילי. אבל אל תרגיש רע. גם אני לא הייתי מצליחה לנצח אותו."

ביילי הביט בפרן בזעם, והסתובב כל כך מהר עד שהארטיק המטפטף שלו החליק מידו, התנגש בברך הרזה שלו ונפל. "אולי אין לי שרירים גדולים, אבל אני סופר חכם ואני מכיר את כל הטכניקות. אבא שלי הראה לי את כל התרגילים, והוא אומר שיש לי מוח היאבקות מעולה!" ביילי ציטט, זוויות פיו פונות מטה בזעף, שוכח מהארטיק שלו.

פרן טפחה לו על הברך והמשיכה ללקק. "אבא שלך אומר את זה כי הוא אוהב אותך. בדיוק כמו שאמא שלי אומרת לי שאני יפה, כי היא אוהבת אותי. אני לא יפה... ואתה לא יכול לנצח את אמברוז, אדוני!"

ביילי קם כתאום והתנדוד קצת, ובטנה של פרן התהפכה מפחד כשדמיינה אותו נופל מהיציעים.

"את לא יפה!" צעק ביילי, גורם לפרן להתעצבן מיד. "אבל אבא שלי אף פעם לא ישקר לי כמו שאמא שלך משקרת לך. חכי ותראי! כשאני אגדל, אני אהיה המתאבק הכי חזק, והכי טוב ביקום!"

"אמא שלי אומרת שאתה תמות לפני שתהיה אדם מבוגר!" פרן צעקה בחזרה, חוזרת על המילים ששמעה את הוריה אומרים כשחשבו שהיא לא שומעת.

פניו של ביילי נפלו, והוא התחיל לרדת מהיציעים, נאחז במעקה כשהוא מתנדוד ומיטלטל בדרכו למטה. פרן הרגישה איך הדמעות ממלאות את עיניה ופניה נפלו, ממש כמו פניו של ביילי. היא הלכה אחריו, אף על פי שהוא סירב להסתכל עליה שוב. שניהם בכו כל הדרך הביתה. ביילי דיווש על אופניו מהר ככל שיכול, בלי להביט אפילו פעם אחת לעברה של פרן, בלי להכיר בנוכחותה. פרן רכבה לצידו וניגבה שוב ושוב את אפה בידיה הדיבוקות.

פניה היו ערבוביה של נזלת ושל ארטיק סגול, כשהתוודתה בלב שבור באוזני אימה על מה שאמרה. אימה של פרן לקחה בשקט את ידה של פרן והן צעדו אל ביתו של ביילי, שהיה סמוך לביתם.

דודתה של פרן, אנג'י, אימו של ביילי, החזיקה את ביילי על ברכיה ודיברה אליו בשקט, על המרפסת הקדמית, כשפרן ואימה עלו במדרגות. רייצ'ל טיילור התיישבה בכיסא הנדנדה הסמוך וגם היא הושיבה את פרן על ברכיה. אנג'י הביטה בפרן וחייכה קצת, רואה את הלחיים המוכתמות מדמעות, עם פסים בצבע סגול. פניו של ביילי היו חבויות בתוך כתפה. גם פרן וגם ביילי היו קצת גדולים מדי מכדי שיישבו על ברכיהן של האימהות שלהם, אבל נראה היה שבמקרה הזה זה התבקש.

"פרן," הדודה אנג'י אמרה ברכות. "בדיוק אמרתי לביילי שזה נכון, הוא ימות."

פרן התחילה מייד לבכות שוב, ואימה אימצה אותה אל חזה. פרן הרגישה איך הלב של אמא שלה פועם מתחת ללחייה, אך פניה של דודתה נותרו שלווים, והיא לא בכתה. נראה היה שהיא הגיעה למסקנה שלפרן ייקח שנים עד שתוכל להשלים איתה. ביילי חיבק את אימו ובכה. הדודה אנג' ליטפה את גבו של בנה ונישקה את ראשו. "ביילי? אתה מוכן להקשיב לי רגע, ילד?"

ביילי עדיין בכה כשהרים את פניו והסתכל על אימו ואחר כך הסתכל על פרן. מבטו רושף, כאילו היא זאת שגרמה לכל זה לקרות. "אתה תמות, ואני אמות, ופרן תמות. ידעת את זה, ביילי? גם דודה רייצ'ל תמות." אנג' הסתכלה על אימה של פרן וחייכה בהתנצלות, מכניסה גם אותה לתחזית הקודרת.

ביילי ופרן הסתכלו זה על זה באימה, לפתע המומים מדי מכדי לבכות. "כל יצור חי ימות, ביילי. יש אנשים שחיים זמן רב יותר מאנשים אחרים. אנחנו יודעים שהמחלה שלך כנראה תגרום לכך שהחיים שלך יהיו קצרים יותר מאלה של חלק מהאנשים. אבל אף אחד מאיתנו לא יודע כמה זמן יימשכו החיים שלנו."

ביילי הרים את ראשו אליה, חלק מהאימה והייאוש מרפה מפניו. "כמו סבא שין?"

אנג' הנהנה והטביעה נשיקה על מצחו. "כן, לסבא לא היה ניוון שרירים. אבל הוא נקלע לתאונת דרכים, נכון? הוא עזב אותנו מוקדם יותר ממה שרצינו, אבל כאלה הם החיים. אנחנו לא זוכים לבחור מתי נמות או איך נמות. אף אחד מאיתנו לא זוכה לכך." אנג' הסתכלה על בנה ישר בעיניים וחזרה על דבריה בתקיפות. "אתה שומע אותי, ביילי? אף אחד מאיתנו לא זוכה לכך."

"אז יכול להיות שפרן תמות לפניי?" ביילי שאל מלא תקווה.

פרן הרגישה גרגור של צחוק בחזה של אימה, והרימה את ראשה אליה בתדהמה. רייצ'ל טיילור חייכה ונשכה את שפתה. פרן הבינה לפתע מה דודה אנג' ניסתה לעשות.

"כן!" פרן התערבה בשיחה, מהנהנת, תלתליה הקפיציים מקפצים בהתלהבות. "אולי אני אטבע באמבטיה כשאני אתרחץ הערב. או שאולי

אפול במדרגות ואשבור את המפרקת, ביילי. אולי אפילו תדרוס אותי
מכונית כשארכב על האופניים שלי מחר. אתה רואה? אתה לא צריך
להיות עצוב. כולנו נתכגר במוקדם או במאוחר!"
אנג' ורייצ'ל צחקו, ועל פניו של ביילי התפשט חיוך ענק ומייד
הצטרף אליהן. "או שאולי את תפלי מהנעץ שבחצר שלכם, פרן. או שאולי
תקראי כל כך הרבה ספרים עד שהראש שלך יתפוצץ!"
אנג' חיבקה בחוזקה את בנה וגיחכה. "אני חושבת שזה מספיק, ביילי.
אנחנו לא רוצים שהראש של פרן יתפוצץ, נכון?"
ביילי הסתכל על פרן, וכולם ראו שהוא חושב על זה ברצינות. "לא,
אני מניח שלא. אבל אני עדיין מקווה שהיא תתכגר לפניי". ואז הוא
אתגר את פרן להתאבק איתו על הדשא שבחזית, ושם הוא ריתק אותה
תוך חמש שניות בערך. מי ידע? אולי הוא באמת היה מסוגל לקרוע את
ממברוז יאנג.



2001

בימים ובשבועות שלאחר הפיגועים של אחד-עשר בספטמבר, החיים
חזרו למסלולם, אבל התחושה הייתה שמשוהו אינו תקין, כמו חולצה
אהובה שאתה לובש הפוך – זו עדיין החולצה שלך, עדיין ניתנת-
לזיהוי, אבל היא משפשפת את הגוף בכל המקומות הלא נכונים, כל
התפרים נחשפים, התגיות גלויות, הצבעים דהויים, המילים כתובות
הפוך. אך בשונה מהחולצה, את תחושת ה – משוהו לא תקין, אי אפשר
לתקן. זה כבר היה קבוע. זה היה הנורמלי החדש.

ביילי צפה בחדשות כשהוא מרותק ומבועת במידה שווה, מקיש
במהירות על המחשב, ממלא דפים על גבי דפים באבחנות שלו,
מקליט את ההיסטוריה, מתעד את החומר העיתונאי ואת אינספור
הטרגדיות במילים שלו. בעוד פרן תמיד איבדה את עצמה בתוך
הרומנים שקראה, ביילי איבד את עצמו בהיסטוריה. אפילו כשהיה

ילד, הוא נהג לצלול לתוך סיפורים מן העבר ולעטוף את עצמו בתוך הנוחות האל-זמנית שלהם, של חיייהם הארוכים. לקרוא על המלך ארתור, שחי ומת לפני יותר מאלף שנה, היה בשבילו להיות אלמותי בעצמו, וכילד שחש ששעון החול הולך ואוזל בספירה לאחור שלא נגמרת, אלמותיות נראתה לו רעיון משכר.

ביילי ניהל באדיקות יומן, כל עוד היה מסוגל לכתוב. היומנים שלו מילאו מדף בארון הספרים בחדר השינה, ניצבים בין סיפורים של גברים אחרים, מעטרים את הקיר באירועים החשובים של חיים צעירים, מחשבות וחלומות של מוח פעיל. אך למרות האובססיה שלו לתעד את ההיסטוריה, ביילי היה היחיד שנראה כלוקח את הכול בקלות.

הוא לא היה מפוחד יותר או רגשן יותר משהיה בעבר. הוא המשיך ליהנות מהדברים שמהם נהנה תמיד – להקניט את פרן, וכשפרן לא הייתה מסוגלת לשאת עוד את ההיסטוריה הקשה, המתחוללת על מסך הטלוויזיה, הוא היה זה שהצליח להוריד אותה מהצוק הרגשי, עליו נדמה היה שכולם מתנדנדים.

פרן היא זאת שמצאה את עצמה קרובה לדמעות, מפוחדת יותר, רגשנית יותר, והיא לא הייתה היחידה. תחושה מתפשטת של זעם וזעזע פלשה אל חיי היומיום. המוות נעשה ממשי מאוד, ובכיתה י"ב של תיכון האנה לייק הורגשה טינה מהולה בפחד. זו הייתה השנה האחרונה של התיכון! זו הייתה אמורה להיות התקופה היפה בחייהם. הם לא רצו לפחד.

"הייתי פשוט רוצה שהחיים שלי יהיו דומים יותר לספרים שלי," פרן התלוננה, מנסה להניף גם את התיק שלה וגם את זה של ביילי על כתפיה הצרות, כשהלכו הביתה מבית הספר באותו יום. "הדמויות הראשיות בספרים אף פעם לא מתות. אילו היו מתות, הסיפור היה נהרס, או נגמר."

"כל אחד הוא דמות ראשית בשביל מישהו," ביילי הציג תיאוריה, מפלס את דרכו בתוך האולם העמוס ויוצא החוצה ביציאה הקרובה ביותר, אל אחר הצוהריים של חודש נובמבר.

"אין דמויות משנה. תחשבי איך אמברוז בטח הרגיש כשצפה בחדשות בכיתה של מר הילדי, כשהוא יודע שאמא שלו עוברת באחד מהמגדלים האלה. הוא יושב שם, צופה בטלוויזיה, בטח תוהה אם הוא צופה במותה של אימו. היא אולי דמות משנית בעינינו, אבל בשבילו היא הכוכבת הראשית."

פניה של פרץ קדרו, והיא נדה בראשה כשהזכרון צץ. אף אחד מהם לא ידע, אלא רק מאוחר יותר, עד כמה קרוב ואישי היה האחד-עשר בספטמבר בשביל אמברוז יאנג. הוא היה כל כך בשליטה, כל כך שקט, כשישב בשיעור המתמטיקה, מחייג שוב ושוב אל מספר שלא התקבל ממנו מענה. אף אחד מהם אפילו לא חשד. המאמן שין מצא אותו בחדר ההיאבקות יותר מחמש שעות אחרי שהמגדלים קרסו, אחרי שכל האחרים כבר הלכו מזמן הביתה.

"אני לא מצליח להשיג אותה, המאמן." אמברוז לחש. כאילו המאמן שנדרש ממנו כדי להגביר את קולו יסדוק את השליטה העצמית שלו. "אני לא יודע מה לעשות. היא עבדה במגדל הצפוני. הוא כבר איננו. ומה אם היא איננה?"

"קרוב לוודאי שאבא שלך תוהה היכן אתה. דיברת איתו?"
"לא. הוא בטח גם משתגע. הוא מעמיד פנים כאילו הוא כבר לא אוהב אותה. אבל אני יודע שהוא כן. אני לא רוצה לדבר איתו עד שנקבל חדשות טובות."

המאמן שין ישב ליד הילד שהיתמר מעליו, והניח את זרועו סביב כתפיו. אם אמברוז לא היה מוכן עדיין ללכת הביתה, הוא יחכה איתו. הוא דיבר על נושאים שונים, על העונה הקרובה, על הבחורים במשקל של אמברוז, על היתרונות של הקבוצות במחוז. הוא תכנן עם אמברוז אסטרטגיות בשביל חבריו לקבוצה, הסיח את דעתו בדברים חסרי חשיבות בעוד הדקות חולפות להן. ואמברוז עצר את רגשותיו עד שהטלפון שלו השמיע צליל התראה צווחני, שגרם לשניהם לקפוץ מהמקום ולהכניס את ידו לכיס. "בן?" קולו של אליוט היה חזק מספיק כדי שמייק שין יוכל לשמוע אותו דרך הטלפון, וליבו נעצר, חושש מהמילים שלא נאמרו.

"היא בסדר, ברוזי. היא בסדר. היא מגיעה לכאן."

אמברוז ניסה לדבר, להודות לאבא שלו על החדשות המבורכות, אבל לא היה מסוגל לענות. הוא קם על רגליו והושיט את הטלפון למאמן שלו. ואחר כך, כשהתאושש, הלך כמה צעדים והתיישב שוב. מייק שין אמר לאליוט שהם בדרכם הביתה, סגר את הטלפון, והניח את זרועו סביב כתפיו הרועדות של כוכב ההיאבקות שלו. לא היו דמעות, אבל אמברוז רעד כאילו יש לו חום, כאילו הוכה בשיתוק, ומייק שין חשש לרגע שההתרגשות והמתח של היום גרמו לו להיות חולה באמת. אחרי זמן מה, הרעידות המטורפות פסקו, והם יצאו יחד מהחדר, מכבים את האורות מאחוריהם וסוגרים את הדלת על אחר צוהריים מייסר, אסירי תודה על כך שביום של טרגדיה חסרת תקדים, הם זכו בחנינה.

"אבא שלי מודאג לגבי אמברוז," ביילי אמר. "הוא אומר שמשוהו בו השתנה, ושרדענו מוסחת. שמתני לב שאף על פי שהוא עובד קשה כמו שתמיד עבד באימונים, משהו לא לגמרי בסדר."

"עונת ההיאבקות התחילה רק לפני שבועיים," פרן הגנה על אמברוז אף על פי שלא הייתה חייבת. לאמברוז לא היה אוהד גדול יותר מביילי שין.

"אבל אחד-עשר בספטמבר היה לפני חודשיים, פרן. והוא עדיין לא התגבר על זה."

פרן הסתכלה למעלה, על השמיים האפורים שנתלו בכבדות מעל ראשיהם, גועשים לקראת הסערה שבאופק. העננים התפשטו במהירות, והרוחות התחילו זה עתה לנשוב בעוצמה. היא עמדה להגיע.

"אף אחד מאיתנו לא התגבר, ביילי. ואני לא חושבת שאי פעם נתגבר."

3

ליצור הסוואה

אמברוז היקר

אתה לווה בטורף, ואתה
מתאבק מדהים.

אני ממש בקטע שלך.

תהיתי אולי תרצה פעם לצאת איתי?

XX ריטה

פרן קימטה את אפה למראה המכתב הילדותי והסתכלה על פניה מלאות-התקווה של ריטה. פרן לא הייתה היחידה ששמה לב לאמברוז. הוא היה עסוק כל הזמן בהיאבקות, בילה את ימיו בנסיעות ובאימונים, והיה לו מעט מאוד זמן פנוי. ייתכן שזו הסיבה שהוא לא יצא עם הרבה בנות. חוסר-הזמינות שלו הפך אותו למבוקש עוד יותר, וריטה החליטה שהיא מנסה להשיג אותו. היא הראתה לפרן את הפתק שכתבה, על נייר ורוד, מקושט לבבות, ומבושם בכבודות.

"אממ, זה בסדר, ריטה. אבל את לא רוצה להיות מקורית?"

ריטה משכה בכתפיה ונראתה מבולבלת. "אני פשוט רוצה שהוא יחבב אותי."

"אבל כתבת לו פתק כי את רוצה לזכות בתשומת ליבו, נכון?"
ריטה הנהנה בהתלהבות.

פרן הסתכלה על פניה המלאכיות של ריטה, על שיערה הבלונדיני הארוך שהתנופף סביב כתפיה הרזות עד לשדיה המושלמים, וחשה דקירת ייאוש. היא כבר הייתה די משוכנעת שריטה זכתה בתשומת ליבו של אנדרוז.

"היא ילדה כזאת יפה."

פרן שמעה את אימה משוחחת במטבח עם דודה אנג', שישבה ליד דלת הרשת והתבוננה בביילי ובריטה מתנדנדים עם פרן בחצר. היא הייתה צריכה ללכת לשירותים, אבל עברה דרך החניה המקורה במקום דרך דלת הרשת, כדי לבדוק מה שלום הצב שהיא וביילי מצאו ליד הנחל באותו הבוקר. הצב היה מונח בקופסה מלאה עלים ובכל דבר נוסף שצב יכול לרצות. הוא לא אז, ופרן תהתה אם הם אולי טעו כשלקחו אותו מביתו.

"היא נראית כמעט לא־אמיתית." אימה של פרן הנידה בראשה, מסיטה את תשומת ליבה של פרן מהצב.

"העיניים הכחולות הזוהרות האלה ותווי הפנים המושלמים האלה, כמו של בובה."

"השיער הזה! הוא לבן מהשורשים עד הקצוות. אני לא חושבת שראיתי אי פעם משהו דומה לזה," אמרה אנג'. "והנור שלה בצבע חום מושלם. יש בה את השילוב הנדיר בין שיער לבן לעור זהוב."

פרן עמדה בחוסר נוחות במסדרון, מאזינה לשתי הנשים מדברות על ריטה, יודעת שאימה ודודתה חושבות שהיא עדיין נמצאת בחצר. ריטה עברה לגור בהאנה לייק בקיץ שעבר עם אימה. רייצ'ל טיילור, אשת כומר במהותה, הייתה הראשונה שקידמה בברכה את האם הצעירה ואת בתה בת העשר. לא חלף זמן רב, והיא כבר ארגנה ארוחות צוהריים והזמינה את ריטה לבוא לשחק עם פרן. פרן אהבה את ריטה. היא הייתה מתוקה ושמחה ומוכנה לעשות כל דבר שפרן עשתה. היא לא הצטיינה בדמיון רב, אבל לפרן היה מספיק דמיון בשביל שתיהן.

"אני חושבת שביילי נכבש." אנג'י צחקה. "הוא לא מצמץ מהרגע שראה אותה. זה מצחיק איך ילדים נמשכים ליופי, ממש כמו כולנו. לפני שתרגישי, הוא יתחיל להפגין את כישורי ההיאבקות שלו ואני אצטרך למצוא דרך להסיח את דעתו, שיהיה בריא. הוא התחנן למייק שייתן לו להשתתף שוב במחנה ההיאבקות. בכל שנה זה חוזר על עצמו. הוא מתחנן, הוא בוכה, ואנחנו צריכים להסביר לו שהוא לא יכול."

דממה נפלה במטבח כשאנג'י שקעה ככל הנראה במחשבות ורייצ'ל הכינה כריכים, ללא יכולת להגן על אנג'י מפני המציאות שהיא המחלה של ביילי.

"נראה שפרן מחבבת את ריטה, נכון?" אנג'י שינתה נושא, נאנחת, אך עיניה המשיכו לעקוב אחר בנה המתנדנד קדימה ואחורה, מדבר בלי הפסקה אל הבלונדינית הקטנה שלצידו. "זה טוב בשבילה שתהיה לה חברה. היא מבלה את כל זמנה עם ביילי, אבל היא תזדקק לחברה כשתגדל."

עכשיו היה תורה של רייצ'ל להיאנת. "פרני המסכנה." פרן פנתה אחורה כדי לחזור דרך המסדרון אל השירותים, אבל נעצרה פתאום. פרני המסכנה? היא תהתה, בתחושת הלם, שמא יש לה מחלה כלשהי, מחלה כמו מחלתו של ביילי, שאימה לא סיפרה לה עליה. פרני המסכנה נשמע רציני. היא הקשיבה בריכוז.

"היא לא יפה כמו ריטה. שיניה יזדקקו לעבודה רצינית, אבל היא עדיין כל כך קטנה, ורוב שיני החלב שלה עדיין לא נפלו. אולי כשכל שיני הברש שלה יצמחו, זה לא יהיה כל כך גרוע. בקצב שהיא גדלה, בגיל עשרים וחמש עדיין יהיה לה גשר בשיניים." צחקה אימה של פרן. "תהיתי אם היא תקנא בריטה. אבל עד עכשיו נראה שהיא לא מודעת להבדלים הפיזיים ביניהן."

"פרני הקטנה המצחיקה שלנו," אמרה אנג'י, חיוך בקולה. "אין ילדה טובה יותר מפרן. אני מודה כל יום על כך שיש לי אותה. היא כזאת ברכה בשביל ביילי. אלוהים ידע מה הוא עושה כשדאג לכך שהם יהיו קרובי משפחה. רייצ'ל. הוא נתן להם זה את זה. איזה חסד."

אבל פרן נשתלה במקומה. היא לא שמעה את המילה ברכה. היא לא

עצרה לתהות מה זה אומר להיות אחד מחסדיו העדינים של האל. היא לא יפה. המילים הדהדו בראשה כמו סירים ומחבתות שמתנגשים זה בזה ומרעישים. היא לא יפה. פרני הקטנה, המצחיקה. היא לא יפה. פרני המסכנה.

"פרן!" צעקה ריטה את שמה ונופפה בידה מולה. "הלו? לאן הלכת? מה אני צריכה להגיד?"
פרן ניערה מעליה את הזיכרון הישן. מצחיק איך יש דברים שלא שוכחים.

"אולי תגידי משהו כמו, 'אפילו כשאתה לא בסביבה, אני רואה רק אותך. רק עליך אני חושבת. אני תוהה, האם הלב שלך יפה כמו פניך? האם המוח שלך מרתק כמו רשת השרירים מתחת לעורך? האם יש סיכוי שגם אתה חושב עליי?'" פרן עצרה לרגע והסתכלה על ריטה.

עיניה של ריטה היו עגולות מאוד. "הו, זה טוב. כתבת את זה באחד הרומנים הרומנטיים שלך?" ריטה הייתה מהבודדים שידעו שפרן כתבה סיפורי אהבה וחלמה להוציא אותם לאור.
"אני לא יודעת. כנראה שכן." חייכה פרן במבוכה.
"בואי! תכתבי את זה," צווחה ריטה, הוציאה נייר ועיפרון ודחפה אותם לידיה של פרן.

פרן ניסתה להיזכר מה אמרה. זה יצא אפילו טוב יותר בפעם השנייה. ריטה צחקקה וקפצה מעלה ומטה כשפרן סיימה את מכתב האהבה עם עיטור של פרח. היא חתמה את שמה של ריטה בדרמטיות. אחר כך העבירה לריטה את הפתק, וריטה הוציאה בושם מהתיק שלה, התיזה על הנייר, קיפלה אותו, וכתבה עליו את כתובתו של אמברוז. אמברוז לא השיב מייד. למעשה, זה לקח לו כמה ימים. אבל ביום הרביעי, הייתה מעטפה בלוקר של ריטה. היא פתחה אותה בידיים רועדות. קראה בשקט, מצחה מקומט, ואחזה בזרועה של פרן כאילו היא קוראת כרטיס לוטו מנצח.
"פרן, תקשיבי!" לחשה.

"היא הולכת ביופייה, כמו הלילה
נטור הכוכבים בלא ענן;
וכל הטוב שבאופל ובאור
נפגשים בדמותה ובעיניה";
א'

גבותיה של פרן התרוממו ונעלמו מתחת לפוני הארוך־מדי שלה.
"הוא כותב יפה כמעט כמוך, פרן!"
"הוא טוב יותר," אמרה בפשטות, מסיטה תלתל סורר מעיניה.
"הבחור שכתב את זה הוא טוב יותר, בכל אופן."
"הוא חתם רק עם א', " לחשה ריטה. "הוא כתב לי שיר! אני לא
מאמינה!"

"הא, ריטה? זה של לורד ביירון. זה שיר ידוע מאוד."
פניה של ריטה נפלו, ופרן מיהרה לנחם אותה.
"אבל זה מגניב שאמכרוז ציטט... את לורד ביירון... במכתב...
שמיועד לך, אני מתכוונת," היא הרגיעה בהיסוס. האמת שזה היה
ממש אדיר. פרן לא חשבה שיש בחורים בני שמונה־עשרה שמצוטטים
שירה באוזני בנות יפות. היא התרשמה מאוד. גם ריטה.
"אנחנו חייבות לכתוב לו חזרה! שנכתוב לו גם כן שיר מפורסם?"
"אולי." התלבטה פרן, ראשה נוטה הצידה.
"אני יכולה להמציא שיר בעצמי." ריטה נראתה ספקנית למשך
כמה שניות. ואז פניה האירו והיא פתחה את פיה כדי לדבר.
"אל תתחילי עם ורדים הם אדומים, סיגליות הן כחולות!" הזהירה
פרן, יודעת כבר מה עומד להגיע.
"לעזאזל," ריטה הזעיפה פנים, סתמה את פיה. "לא התכוונתי
להגיד שסיגליות הן כחולות, התכוונתי להגיד 'ורדים הם אדומים
ולפעמים צבעם ורוד. הייתי רוצה לנשק אותך, מאוד."
פרן צחקקה וחבטה בחברתה. "את לא יכולה להגיד את זה אחרי
שהוא שלח לך הרגע את 'היא הולכת ביופייה'."
"תכף יש צלצול." ריטה סגרה את הלוקר. "בבקשה תכתבי בשבילי

משהו, פרץ? בבקששששה? את יודעת שאני לא אצליח להמציא משהו טוב! ריטה ראתה את ההיסוס בפניה של פרץ והתחננה במתיקות, עד שפרץ נכנעה. וכך פרץ טיילור החלה לכתוב מכתבי אהבה לאמברוז יאנג.



1994

"מה'תה עושה?" שאלה פרץ, נוחתת על המיטה של ביילי ומסתכלת סביב בחדר. עבר זמן מאז שהייתה שם. בדרך כלל הם שיחקו בחוץ או בחדר המשפחה. החדר שלו היה מלא בחפצים ואביזרים מתחום ההיאבקות, בעיקר מכך סטייט, שכיסו את כל הקירות. בין הכחול והלבן היו שזורות תמונות של הספורטאים האהובים עליו, צילומים של בני משפחתו עושים דברים שונים, וערמות של ספרי ילדים על כל נושא שבעולם, מהיסטוריה וספורט ועד מיתולוגיה יוונית ורומית.

"אני מכין רשימה," אמר ביילי נמרצות, בלי להרים את עיניו ממה שעשה.

"איזו מן רשימה?"

"אני לא מגלה."

"למה?"

"כי חלק מזה אישי," אמר ביילי, בלי כעס.

"בסדר. אולי גם אני אכין רשימה, וגם אני לא אגלה לך מה יש בה."

"בבקשה." צחק ביילי. "אבל נראה לי שאני יכול לנחש כל דבר

שתכתבי."

פרץ חטפה פיסת נייר משולחן הכתיבה של ביילי ומצאה עט של פן סטייט בצנצנת מלאה בכסף קטן, אבנים, ודברים אקראיים, שניצבה על שידת הלילה שלו.

היא כתבה רשימה בראש הדף ולטשה בו את מבטה.

"לא תגלה לי אפילו דבר אחד שמופיע ברשימה שלך?" שאלה

בכניעה, כעבור דקות של לטישת עיניים בדף ובלי רעיון מרתק לכתוב עליו.

ביילי נאנח, הוא נשמע יותר כמו הורה מודאג מאשר כמו ילד בן עשר. "בסדר. אבל אני בטח לא אנשה מייד חלק מהדברים שמופיעים ברשימה שלי. יכול להיות שאנשה אותם כשאהיה מבוגר יותר... אבל אני עדיין רוצה לעשות אותם. אני אנשה אותם!" אמר בהדגשה.

"אוקיי. רק תספר לי דבר אחד," הפצירה בו פרן. על אף שהיה לה דמיון עשיר מאוד, היא פשוט לא הצליחה לחשוב על משהו שהיא רוצה לעשות, אולי משום שהיא יצאה להרפתקאות חדשות מדי יום, בספרים שקראה, וחיה דרך הדמויות בסיפורים שכתבה.

"אני רוצה להיות גיבור." אמר ביילי בכובד ראש והסתכל על פרן במבט רציני ביותר, כאילו חושף מידע מסווג מאוד. "אני לא יודע עדיין מאיזה סוג. אולי כמו הרקולס או ברוס באומגרטר."

פרן ידעה מי היה הרקולס וידעה גם מי היה ברוס באומגרטר, פשוט כי הוא היה אחד המתאבקים האהובים על ביילי, והוא היה אחד המתאבקים הטובים ביותר במשקל־כבד בכל הזמנים, לדבריו של ביילי, היא הסתכלה על בן־הדוד שלה בספקנות, אך לא הביעה את דעתה. הרקולס לא היה אמיתי, וביילי אף פעם לא יהיה גדול וחזק כמו ברוס באומגרטר.

"ואם לא אוכל להיות גיבור כזה, אז אולי אוכל פשוט להציל מישהו," המשיך ביילי, לא מודע לספקנות של פרן. "ואז התמונה שלי תופיע בעיתון וכולם יידעו מי אני."

"לא הייתי רוצה שכולם יידעו מי אני," אמרה פרן אחרי שחשבה קצת. "אני רוצה להיות סופרת מפורסמת, אבל אני חושבת שאשתמש בשם עט. שם עט זה שם שאתה משתמש בו כשאתה לא רוצה שכולם יידעו מי אתה באמת," הוסיפה, רק במקרה שביילי לא ידע מה זה.

"זככה את יכולה לשמור את הזהות שלך בסוד, כמו סופרמן," לחש, כאילו הסיפורים שסיפרה פרן הגיעו זה עתה לדרגה חדשה של מגניבות. "ואף אחד לעולם לא יידע שזו אני," אמרה פרן ברכות.



אלה לא היו פתקי אהבה טיפוסיים. אלא פתקי אהבה בהם פרץ שפכה את ליבה ואת נשמתה, ונראה היה שאמברוו עשה את אותו הדבר, ענה בכנות ובפתיחות לא צפויה. פרץ לא פירטה על כל הדברים שהיא/ריטה אהבה בו, היא לא כתבה בהתלהבות על המראה החיצוני שלו, לא על שיערו, לא על כוחו, ולא על כשרונו. היא הייתה יכולה לעשות זאת, אבל התעניינה יותר בכל אותם דברים שלא ידעה. לכן בחרה בקפידה את מילותיה וניסחה שאלות שיעניקו לה גישה למחשבות הכמוסות ביותר שלו. היא ידעה שזו הצגה. אבל היא לא הייתה מסוגלת לעצור את עצמה.

זה התחיל בשאלות פשוטות. דברים קלים כמו חמוץ או מתוק, חורף או סתיו, פיצה או טאקו. ואז הם גלשו לעומק, לפרטי, לחשוף. הלוך ושוב, שואלים ועונים, קצת כמו הסרת בגדים. תחילה פושטים את החלקים הלא חשובים; את המעיל, את העגילים, את כובע הבייסבול. כעבור זמן לא ארוך, נפתחו כפתורים, רוכסנים החליקו מטה, ובגדים נפלו אל הרצפה. ליבה של פרץ הוצף ונשימותיה התקצרו עם כל מחסום שנחצה, עם כל בגד מטאפורי שנמחק.

אבוב או אבד? אמברוו אמר לבד, ופרץ השיבה, "הייתי מעדיפה ללכת איתך לאיבוד, על פני להיות לבד. בלעדך. אז אני בוחרת באבודה, עם כוכבית" אמברוו השיב, "בלי כוכביות", ועל כך פרץ השיבה, "אז אבודה, כי לבד נשמע כמו משהו קבוע, ואת מה שהלך לאיבוד תמיד אפשר למצוא."

פנסי ראוב או רחובות? פרץ: פנסי רחוב נותנים לי תחושת ביטחון. אמברוו: פנסי רחוב מעלים בי תחושת חוסר שקט.

אף אף או אום נקום? פרץ: הייתי מעדיפה להיות אף אחת בבית, מאשר מישהי במקום אחר. אמברוו: אני מעדיף להיות בשום מקום. להיות אף אחד כשמצפים ממך להיות מישהו זה נמאס. פרץ: איך אתה

יודע? היית פעם אף אחד? אמברוז: כל אחד שהוא מישוהו הופך להיות אף אחד ברגע שהוא נכשל.

אכס או יפה? אמברוז טען שחכם, אבל מייד המשיך ואמר לה כמה היא (ריטה) יפה. פרץ טענה שיפה, אך המשיכה ואמרה לאמברוז כמה הוא חכם.

לפני או אחרי? פרץ: לפני, הציפייה בדרך כלל טובה יותר מהדבר האמיתי. אמברוז: אחרי. הדבר האמיתי, כשהוא נעשה נכון, תמיד טוב יותר מחלומות בהקיץ. לפרץ לא היה מושג, מאיפה שיהיה לה? היא העדיפה להתעלם מכל השיח הזה.

שירי אהבה או שירה? אמברוז: שירי אהבה – את מקבלת את הטוב שבשני העולמות, שירה שמותאמת למוסיקה. ואת לא יכולה לרקוד עם שירה. אחר כך הוא הכין רשימה של הבלדות האהובות עליו. זו הייתה רשימה מרשימה, ופרץ בילתה ערב שלם בצריבת דיסק עם כל הבלדות שאהב. פרץ אמרה שירה, ואז שלחה לו כמה מהשירים שהיא כתבה. זה היה מסוכן, טיפשי, והיא הייתה עירומה לחלוטין בשלב הזה של המשחק, ועם זאת, היא המשיכה לשחק.

מדבקות או ציורים? נרות או נורות? כנסייה או בית ספר? פעמונים או משרוקיות? ישן או חדש? השאלות נמשכו, התשובות זרמו, ופרץ קראה כל מכתב לאט לאט, יושבת על האסלה בשירותי הבנות ומבלה את שארית יומה בבית הספר בניסוח תשובה.

היא פקדה על ריטה לקרוא כל מכתב, ועם כל מכתב נוסף, ריטה התבלבלה יותר ויותר, גם בגלל הדברים שאמברוז אמר, וגם בגלל התשובות שנתנה פרץ. יותר מפעם אחת היא מחתה: "איך לי מושג על מה שניכם מדברים! את לא יכולה פשוט לכתוב על הריבועים בבטן שלו? יש לו ריבועים מדהימים, פרץ." תוך זמן קצר, ריטה הושיטה

את המכתבים לפרן במשיכת כתף והחזירה אותם לאמברוז באדישות מוחלטת.

פרן ניסתה לא לחשוב על הריבועים של אמברוז או על העובדה שריטה הכירה אותם מקרוב. כשלושה שבועות לאחר מכתב האהבה הראשון, היא ניגשה ללוקר שלה כדי להוציא איזו מטלה שהניחה שם, וראתה את ריטה נדחקת אל הלוקר האמור, זרועותיה כרוכות סביב אמברוז. הוא נישק אותה כאילו זה עתה גילו שיש להם שפתיים... ולשונות. פרן השתנקה והסתובבה מייד, לחזור לכיוון ממנו באה. לרגע חשבה שתקיא, ובלעה את הבחילה שעלתה בגרונה. אבל הבחילה לא נבעה מכאב בבטן, זה היה כאב בלב. ולא היה לה את מי להאשים אלא את עצמה. היא תהתה אם הפתקים שלה הם שהעצימו את אהבתו של אמברוז לריטה, וכאילו הפכו ללעג את כל מה שחשפה על עצמה.

4

לפגוש את הרקודס

לקח רק קצת יותר מחודש עד שהתרמית התגלתה. ריטה התנהגה מוזר. היא לא הביטה לפרן בעיניים, כשפרן הושיטה לה פתק אהבה לאמברוז, שהיא נהנתה מאוד לכתוב. עיניה של ריטה נשלחו אל ידה המושטת של פרן, בוחנות את הנייר המקופל היטב כאילו זה משהו שצריך לחשוש ממנו. היא לא הראתה שום כוונה לקחת אותו מידה של פרן.

"הממ. אני בעצם כבר לא צריכה את זה, פרן. נפרדנו. גמרנו."

"נפרדתם?" שאלה פרן, בתדהמה. "מה קרה? את... בסדר?"

"כן, לא ביג דיל. כאילו, באמת. הוא התחיל להיות מוזר."

"מוזר? איך?" פרן הרגישה פתאום שהיא עומדת לבכות, כאילו זרקו גם אותה, והיא התאמצה לשמור על קול יציב. אבל ריטה כנראה שמעה משהו כי גבותיה התרוממו מתחת לפוני החלק שלה.

"זה באמת בסדר, פרן. הוא היה די משעמם. שווה, אבל משעמם."

"משעמם או מוזר? בדרך כלל מוזר זה לא משעמם, ריטה." פרן

הייתה מבולבלת לחלוטין והתחילה לחשוב שאולי היא קצת כועסת על ריטה, שנתנה לאמברוז ככה לחמוק ממנה.

ריטה נאנחה ומשכה בכתפיה, אך הפעם היא הביטה ישר אל

פרן, במבט מתנצל. "הוא קלט שלא אני זאת שכתבה את הפתקים,

פרן. הפתקים לא באמת נשמעו כמוני." הפעם היה תורה של ריטה

להיראות מאשימה. "אני לא חכמה כמוך, פרן."

"אמרת לו שזו הייתי אני?" צווחה פרן, מבוהלת.
 "אז ככה..." עצרה ריטה, ושוב הסיטה את מבטה.
 "אוי אלוהים! את אמרת לו." פרן חשבה שהיא תכף מתעלפת
 שם, על המקום, במסדרון הצפוף. היא הצמידה את מצחה אל המתכת
 הקרירה של הלוקר והכריחה את עצמה להירגע.
 "הוא לא היה מוכן להניח לזה, פרן. הוא כל כך כעס! הוא קצת
 הפחיד אותי."
 "את חייבת לספר לי הכול. איך נראו הפנים שלו כשסיפרת לו שזו
 אני?" פרן הרגישה את הבחילה עולה.
 "הוא נראה קצת... מופתע." ריטה נשכה את שפתה ושיחקה באי
 נוחות עם הטבעת שעל האצבע שלה. פרן ניחשה שהמילה "מופתע"
 הייתה לשון המעטה. "אני מצטערת, פרן. הוא רצה שאמסור לו את
 כל הפתקים שהוא כתב לך, הממ, לי – לא משנה. אבל הם לא אצלי,
 פרן. נתתי אותם לך."
 "סיפרת לו גם על זה?" יללה פרן, ידיה מרחפות מעל פיה באימה.
 "אה, כן." בשלב הזה, ריטה כבר רעדה. פניה היפות כבר רמזו
 על אומללותה. נראה שהמריבה עם אמברוז ערערה אותה יותר ממה
 שהייתה מוכנה להודות. "לא ידעתי מה עוד אני יכולה לעשות."
 פרן הסתובבה ורצה היישר אל שירותי הבנות וסגרה את עצמה
 באחד התאים, התיק שלה על ברכיה, ראשה על התיק. היא עצמה
 עיניים חזק, נתנה לרמעות לזלוג, מלקה את עצמה על כך שבכלל
 הגיעה למצב הזה. היא הייתה בת שמונה-עשרה! גדולה מדי בשביל
 להתחבא בשירותים. אבל היא לא הייתה מסוגלת להיכנס לשיעור
 מתמטיקה. אמברוז יהיה שם, והיא כבר הבינה שהיא לא תוכל להיות
 שקופה, כמו שהייתה בעבר.
 החלק הגרוע היה שכל מילה שכתבה הייתה כנה. כל מילה הייתה
 האמת. אבל היא כתבה את הפתקים כאילו היו של ריטה, כאילו שהיו
 לה הפנים של ריטה, והגוף שלה, כאילו הייתה אישה שיכולה לחזר
 אחרי גבר בעזרת הגזרה המושלמת שלה, וחיוכה שובה הלב, כשכל
 זה מגובה בשכל תואם. זה כבר היה שקר. היא הייתה קטנה ופשוטה.

מכוערת. אמברוז ירגיש כמו אידיוט על שכתב לה ככה. מה שכתב לה היה מיועד לנערה יפה. לא לפרן.



פרן המתינה מחוץ לחדר ההיאבקות. היא הכניסה את הפתקים שאמברוז כתב לריטה לתוך מעטפת מנילה גדולה. ביילי הציע להחזיר את כל הפתקים כשיגיע לאימון. ביילי ידע לכל אורך הדרך על המשחק ששיחקו פרן וריטה. הוא אמר שהוא יהיה דיסקרטי ופשוט ייתן את המעטפה לאמברוז אחרי שהאימון יסתיים. ביילי היה חבר של כבוד בקבוצה, איש הסטטיסטיקה, ועוזר המאמן, והוא השתתף באימוני היאבקות מדי יום. אבל היה לו עניין עם דיסקרטיות, ופרן לא רצתה לדרדר את העניינים עוד יותר ולהביך את אמברוז מול חברי הקבוצה. לכן היא המתינה, התחבאה במסדרון סמוך, וצפתה בדלת של חדר ההיאבקות, עד שהאימון יסתיים.

בזה אחר זה, הבחורים טפטפו החוצה במצבים שונים של התלבשות או התערטלות, נעלי היאבקות תלויות על כתפיהם, בלי חולצה, אף על פי שבחוץ היו עשר מעלות מתחת לאפס. הם לא ממש הבחינו בפרן. ולראשונה בחייה היא שמחה על היותה שקופה. ואז אמברוז יצא, היה ברור שהוא נקי, אחרי מקלחת, משום ששיערו הארוך היה רטוב, אם כי הוא הסתרק והיזז אותו מפניו. למרבה המזל, הוא צעד ליד פול קימבול וגרנט נילסון. פולי היה מתוק, ותמיד היה נחמד לפרן, וגרנט למד איתה כמה שיעורים והיה קצת יותר חנון מחבריו. הוא לא יעשה עניין גדול מזה שהיא תרצה לדבר עם אמברוז.

אמברוז קפא כשראה אותה עומדת שם, והחיוך שבצבץ משפתיו התמוסס והיה לקו נוקשה. חבריו נעצרו כשהוא עצר והסתכלו סביב בתמיהה, היה ברור שהם לא מעלים בדעתם לרגע, שהוא עצר בגלל פרן.

"אמברוז? אני יכולה לדבר איתך לרגע?" שאלה פרן, קולה רפה, אפילו לאוזניה שלה. היא קיוותה שלא תצטרך לחזור על עצמה.

כל שנדרש הייתה תנועה קצרה של ראשו וחבריו של אמברוו קיבלו את המסר, והמשיכו ללכת בלעדיו, מביטים בסקרנות בפרן.

"אני כבר אסע עם גרנט, ברוזי", קרא פולי. "נתראה מחר."

אמברוו נופף לחבריו לשלום, אבל עיניו רפרפו קצת מעל לראשה של פרן, כאילו הוא משתוקק בכל ליבו להיות רחוק ממנה. פרן מצאה את עצמה מצירה על שהעימות הזה לא התרחש אפילו שבוע אחד מאוחר יותר. ביום שני מורידים לה את הגשר מהשיניים. היא הרכיבה את הגשר במשך שלוש שנים ארוכות. אילו הייתה יודעת שזה יקרה, ייתכן שהייתה מנסה להרגיע את שיערה הנפוח. והייתה משתמשת בעדשות המגע שלה. במקום זה, היא עמדה שם, כששיערה המתולתל קופץ לכל כיוון, משקפיה מורכבים על אפה, לבושה בסוודר שכבר לבשה שנים, לא משום שהוא החמיא לה אלא משום שהיה נוח. זה היה סוודר עבה בגוון חיוור של כחול, שלא תרם לעור פניה או לגזרתה השברירית. כל זה הבזיק במוחה כשלקחה נשימה עמוקה והושיטה לו את המעטפה הגדולה.

"הנה. כל הפתקים ששלחת לריטה. הנה הם."

אמברוו הושיט יד ולקח אותם, כעס חלף על פניו. ועיניו מצאו מייד את עיניה, מצמידות אותה אל הקיר.

"אז את השתעשעת לך, אה?"

"לא." פרן נרתעה מהצליל הילדותי בקולה. הוא תאם את גזרתה

הילדותית ואת ראשה הכפוף.

"למה עשית את זה?"

"הצעתי הצעה. זה הכול. חשבתי שאני עוזרת לריטה. היא חיבבה

אותך. ואז זה יצא משליטה, אני מניחה. אני... מצטערת." והיא אכן

הצטערה. הצטערה נואשות. הצטערה שזה נגמר. הצטערה על כך

שלעולם לא תראה יותר את כתב ידו על נייר, לא תקרא את מחשבותיו,

לא תכיר אותו קצת טוב יותר בכל פתק נוסף.

"כן. לא משנה," אמר. היא וריטה פגעו בו והביכו אותו. וליבה של

פרן כאב. היא לא התכוונה להביך אותו. אמברוו פסע לכיוון היציאה

בלי לומר מילה נוספת.

"אהבת אותם?" פלטה.

אמברוו הסתובב במבט תוהה.

"כאילו, עד שגילית שאני כתבתי אותם. אהבת אותם? את הפתקים?" הוא כבר ממילא בו לה. למה שלא תסתכן עד הסוף? היא הייתה מוכרחה לדעת.

אמברוו נד בראשו, מוכה תדהמה, כאילו לא האמין שיש לה את החוצפה לשאול. הוא העביר יד אחת בשיערו הרטוב ואת משקלו מרגל לרגל באי נוחות.

"אהבתי את הפתקים שלך," המשיכה פרן במהירות, המילים נשטפות מפיה כמו סכר שנפרץ. "אני יודעת שהם לא נועדו לי. אבל אהבתי אותם. אתה מצחיק. וחכם. והצחקת אותי. אפילו גרמת לי לבכות פעם אחת. הלוואי שהיו בשבילי. אז פשוט תהיתי אם אהבת את הדברים שכתבתי."

עיניו התרככו קצת, והמבט הלחוץ, הנבוך, שהיה על פניו מהרגע שראה אותה עומדת במסדרון, התמתן קצת. "למה זה חשוב?" שאל ברכות.

פרן נאבקה למצוא את המילים. זה היה חשוב. בין שידע שזאת היא ובין שלא, אם הוא אהב את הפתקים שלה, הוא כנראה אהב אותה. ברמה מסוימת. לא?

"כי... אני כתבתי אותם. והתכוונתי למה שכתבתי."

והנה זה יצא. מילותיה מילאו את המסדרון הריק, נהדפו מהלוקרים הריקים ומרצפות הלינוליאום, כמו מאה כדורי גומי, שאי אפשר להתעלם מהם או לחמוק מהם. פרן הרגישה עירומה וחלשה, חשופה לחלוטין מול הבחור בו התאהבה.

פניו היו המומות, לבטח כמו פניה.

"אמברוו! ברוזי! גבר, אתה עדיין שם?" הציץ בינו מעבר לפינה כאילו נתקל בהם במקרה. אבל פרן ידעה מייד שהוא שמע כל מילה. היא ראתה את זה בגיחוך שלו. הוא בטח חשב שהוא מציל את חברו מתקיפה, או גרוע מכך, מציל אותו מהזמנה של בחורה מכווערת לבוא איתה לנשף שבו הבנות מזמינות את הבנים.

"היי, פרן." בינז עשה את עצמו מופתע לראות אותה שם. היא הופתעה מכך שהוא ידע את שמה. "אני צריך כבלים, ברוז. הטנדר שלי לא מניע."

"כן. בטח." הנהן אמברוז ובינז אחז בשרוולו ומשך אותו החוצה. פניה של פרן בערו ממבוכה. אולי היא הייתה פשוטה, אבל היא לא הייתה טיפשה.

אמברוז נגרר משם ברצון רב, אבל אז הוא נעצר. פתאום, הוא חזר אליה והושיט לה את המעטפה שנתנה לו דקות קודם לכן. בינז המתין, סקרנות חלפה על פניו.

"קחי. הם שלך. רק... אל תשתפי אותם. בסדר?" אמברוז חייך לרגע, רק עיקול ביישני של שפתיו המעוצבות היטב. ופנה לצאת מהבניין, בינז בעקבותיו. ופרן הצמידה אליה את המעטפה, תוהה מה המשמעות של כל זה.



"שים רשת על השיער, ילד," הזכיר אליוט יאנג בסבלנות, כשאמברוז השליך את הציוד שלו ליד הדלת האחורית של המאפייה ופנה אל הכיור כדי לשטוף ידיים.

אמברוז אסף את השיער לאחור בשתי ידיו וכרך גומייה סביבו, כדי שלא ייפול על פניו וכדי להקטין את הסיכויים לערבב שיערה בבליילת עוגה או בבצק לעוגיות. שיערו היה עדיין רטוב מהמקלחת שאחרי האימון. הוא שם רשת על הקוקו הכהה שלו ולבש סינר, כורך אותו סביב פלג גופו העליון, כמו שאליוט לימד אותו לעשות לפני זמן רב. "איפה אתה צריך אותי, אבא?"

"תתחיל עם הלחמניות. הבצק כבר מוכן. אני צריך לגמור לקשט את העוגה הזאת. אמרתי לדפני נילסון שהעוגה תהיה מוכנה בשש וחצי, ועכשיו כבר שש."

"גרנט אמר באימון משהו על עוגה. הוא אמר שהוא חושב שהוא קרוב מספיק למשקל היעד, אז הוא יוכל לגנוב חתיכה."

העוגה הייתה מיועדת לאחיו הקטן של גרנט, צ'רלי, עוגת יום-הולדת עם דמויות מהסרט המצויר הרקולס על שלוש שכבות של שוקולד. היא הייתה חמודה ומהודרת, וצבעונית ומבולגנת מספיק כדי להקסים ילד בן שש. אליוט יאנג היה טוב בפרטים הקטנים. העוגות שלו תמיד נראו טוב יותר מהתמונות שאנשים ראו בספר העוגות הגדול שהיה ממוקם על גבי מחזיק ספרים, מול המאפייה שלו. אפילו הילדים אהבו לדפדף בדפים המנוילנים ולהצביע על העוגה שרצו ליום הגדול הבא שלהם.

אמברוז ניסה כמה פעמים את כוחו בקישוט, אבל ידיו היו גדולות, והכלים היו קטנים, ועל אף שאליוט היה מורה סבלני, לאמברוז פשוט לא היה המגע המתאים. הוא היה יכול לעשות קישוטים בסיסיים מאוד, אבל הוא היה הרבה יותר מוכשר באפייה, כוחו וגודלו התאימו יותר לעבודה קשה מאשר למשימות עדינות.

הוא תקף במיומנות את הבצק התופח, לש, מגלגל ומקפל כל ערימה ללחמנייה מושלמת, בלי לחשוב, ובמהירות ניכרת. במאפיות הגדולות יותר היו מכוונות שעשו את מה שהוא עשה, אבל קצב העבודה לא הפריע לו, והוא מילא את המשטחים העצומים בלחמניות שנעשו ביד. הריח של הקבוצה הראשונה של הלחמניות שהוכנסו לתנור הרג אותו. זה היה מבאס לעבוד במאפייה במהלך עונת ההיאבקות.

"מוכן." אליוט התרחק מהעוגה והסתכל על השעון.

"נראה טוב," אמר אמברוז, עיניו מכוונות אל הגיבור המיתולוגי שעמד על העוגה בזרועות מונפות באוויר. "אבל הרקולס האמיתי לבש עור אריה."

"אה, באמת?" אליוט צחק. "איך אתה יודע את זה?"

אמברוז משך בכתפיו. "ביילי שיין סיפר לי פעם. היה לו פעם קטע עם הרקולס."

על ברכיו של ביילי היה מונח ספר. כשאמברוז הציץ מעבר לכתפו כדי לראות איזה ספר זה, הוא ראה תמונות שונות של לוחם עירום נאבק במה שנראה כמו מפלצות מיתולוגיות. אפשר היה למסגר ולתלות חלק

מהתמונות בחדר ההיאבקות. באחת התמונות הלוחם נראה כאילו הוא נלחם באריה, ובתמונה אחרת הוא נראה נלחם בחזיר בר. זאת הייתה כנראה הסיבה ששין קרא את הספר; אמברוז לא הכיר מישהו שידע יותר על היאבקות, מביילי שין. אמברוז ישב על המזרנים ליד כיסאו של ביילי והתחיל לשרוך את נעלי ההיאבקות שלו.

”מה’תה קורא, שין?”

ביילי הרים את ראשו. הוא היה שקוע כל כך בספר עד שאפילו לא הבחין באמברוז. הוא בהה בו לרגע, מתעכב על שיערו הארוך ועל הטי־שרט ההפוכה שלו. בנים בני ארבע־עשרה היו ידועים בחוסר האכפתיות שלהם כלפי בגדים ושיער, אבל אימו של ביילי לא הייתה נותנת לו לעזוב את הבית ככה. ואז ביילי נזכר שלילי יאנג לא גרה יותר עם אמברוז, והוא קלט שזו הפעם הראשונה שהוא ראה את אמברוז באותו הקיץ. אמברוז עדיין הגיע אל מחנה ההיאבקות של המאמן שין, כמו בכל קיץ.

”אני קורא ספר על הרקולס,” אמר ביילי באיחור.

”שמעתי עליו.” אמברוז סיים לשרוך את נעליו וקם כשביילי הפך דף. ”הרקולס היה בנו של האל היווני זאוס,” אמר ביילי. ”אבל אימו הייתה אנושית. הוא היה ידוע בכוחו העצום. נשלח לעשות כל מיני משימות, להרוג כל מיני מפלצות. הוא הביס את השור מכרתים. הוא הרג אריה מוזהב שהפרווה שלו הייתה חסינה בפני כלי נשק של בני תמותה. הוא הרג הידרה בעלת תשעה־ראשים, לכד סוסים טורפים, והשמיד ציפורים עם מקור מברונזה, נוצות מתכת, וצואה רעילה שאוכלות־אנשים.” אמברוז צחקק, וביילי זרח.

”זה מה שכתוב בסיפור! הרקולס היה מדהים, גבר! חצי אל, חצי בן תמותה, גיבור על מלא. הנשק המועדף עליו היה אלה, והוא תמיד לבש את עור האריה, האריה המוזהב שאותו הרג כבר במשימה הראשונה שלו.” ביילי צמצם את עיניו ובחן את אמברוז. ”אתה קצת נראה כמוהו, נכשיו כשהשיער שלך ארך. תשאיר את זה ככה, תאריך אותו יותר אפילו. אולי זה יהפוך אותך לחזק עוד יותר. כמו הרקולס. וגם – אתה נראה רשע

יותר איתנו. הבחורים שאתה מתאבק איתם יעשו במכנסיים כשיראו אותך מגיע.”

אמברוז משך בשיער אותו הזניח מאז האביב הקודם. כשאיתו כבר לא כאן, ובבית גרים שני רווקים, הוא נאלץ לוותר על דברים רבים שבעבר היו מובנים מאליהם. השיער שלו היה אחת מהדאגות האחרונות שלו.

“אתה יודע הרבה, נכון, שין?”

“כן, אני יודע. כשאתה לא יכול לעשות הרבה מלבד לקרוא וללמוד, אתה לומד דברים, ואני אוהב לקרוא על בחורים שידעו דבר או שניים על היאבקות. אתה רואה את זה?” ביילי הצביע על הדף. “הרקולס במשימה הראשונה שלו. נראה שהוא מתכנן את התרגיל על האריה הזה, נכון?”

אמברוז הנהן, אך עיניו נמשכו אל תמונה אחרת. זו הייתה תמונה של פסל אחר, אבל ראו רק את הפנים ואת החזה של הגיבור. הרקולס נראה רציני, אפילו עצוב, וידו נגעה בליבו, כמעט כאילו הוא כאב לו.

“על מה התמונה הזאת מספרת?”

ביילי קימט את פניו ובחן את התמונה כאילו לא היה בטוח.

לתמונה קוראים “פניו של גיבור”, ביילי קרא את הכתובית שמתחת לתמונה. הוא הסתכל אל אמברוז. “אני מניח שלהיות אלוף זה לא רק כף.”

אמברוז קרא בקול רם מעל כתפו של ביילי. “הרקולס היה המפורסם ביותר מבין כל הגיבורים הקדומים, והאהוב ביותר, אך רבים שוכחים ששתיים-עשרה המשימות שלו בוצעו ככפרה. האלה הרה הוציאה אותו מדעתו, ובהיותו שרוי בטירוף, הוא הרג את אשתו ואת ילדיו. מוכה־צער ומלא רגשות־אשם, ניסה הרקולס למצוא דרכים לתקן את המעוות ולהקל על נשמתו המעונה.”

ביילי התרעם. “זה טיפשי. אם הייתי יוצר פסל שנקרא ‘פניו של גיבור’, לא הייתי עושה אותו עצוב. הייתי נותן לו פנים כאלה.” ביילי חשף את שיניו והסתכל באמברוז במבט מטורף. בתלתליו העבותים, החומים־בהירים, עיניו הכחולות, ולחיו האדמדמות, ביילי לא ממש הצליח להציג פנים מרושעות. אמברוז גיחך, החווה בידו לשלום והצטרף אל המתאבקים

האחרים, שכבר ביצענו מתיחות על המזרנים. אבל הוא לא הצליח להוציא מראשו את פני הברונזה של הרקולס המתאבל.

"טוב, כבר מאוחר מדי להכין עור אריה מציפוי-סוכר, אני חושב שזה יעבור את המבחן."

אליוט חיך, "יש לי עוד עוגה שאני צריך לסיים, ואז נצא. אתה צריך ללכת הביתה. אני לא רוצה שתישחק."

"אתה זה שצריך לחזור הביתה הלילה," אמר אמברוז בחיבה.

אליוט יאנג סידר את שעות העבודה שלו כך שיוכל להיות בבית בערבים, ומשמעות הדבר הייתה שהוא חזר למאפייה לקראת שתיים לפנות בוקר. הוא נהג לעזוב את המאפייה בשבע בבוקר, כשגברת לובקה הגיעה למשמרת, ולחזור לשם בסביבות שלוש אחר הצוהריים, כשהמשמרת שלה הסתיימה, ואז עבד עד שבע או שמונה בערב. רוב הימים, אמברוז הצטרף אליו אחרי האימון, והאיץ את קצב העבודה.

"כן. אבל אני לא זה שמנסה לשמור על ציונים גבוהים וללכת לאימון לפני ואחרי הלימודים. אין לך אפילו זמן בשביל החברה היפה שלך."

"החברה היפה כבר איננה," מלמל אמברוז.

"מה, באמת?" אליוט יאנג סרק את פניו של בנו כדי לתור אחר סימנים של מצוקה, אך לא מצא כאלה. "מה קרה?"

אמברוז משך בכתפיו. "בוא נגיד שהיא לא הייתה הבחורה שחשבתי שהייתה."

"אהה," נאנח, אליוט. "מצטער, ברזי."

"יפה או חכמה?" אמברוז שאל את אביו אחרי שתיקה ממושכת, לא מפסיק לרגע את קצב הכנת הלחמניות.

"חכמה," אליוט ענה מייד.

"כן, בטח. לכן בחרת באמא, אה? כי היא הייתה כל כך מכוערת." לרגע אליוט נראה המום, ואמברוז התנצל מייד. "סליחה, אבא. לא

התכוונתי לזה ככה."

אליוט הנהן וניסה לחיך, אבל אמברוז ראה שהוא נפגע. אמברוז באמת שיחק אותה הערב. בהתחלה פרץ טיילור, עכשיו אביו. אולי

הוא יצטרך להתחיל לכפר על מעשיו, כמו הרקולס. מחשבות על האל המתאבל צצו במוחו. הוא לא חשב עליו כבר שנים, אך מילותיו של ביילי הדהדו במוחו כאילו זה קרה רק אתמול.

"אני מניח שלהיות אלוף זה לא רק כף, הא?"

"אבא?"

"כן, ברוזי?"

"אתה תהיה בסדר כשלא אהיה פה?"

"אתה מתכוון ללימודים בקולג'? כמובן, כמובן. גברת לובקה תעזור לי, ואמא של פול קימבל, ג'יימי, הגישה היום מועמדות לעבודה במשרה חלקית. אני חושב שאקח אותה. כסף הוא תמיד עניין, אבל עם מלגת היאבקות והידוק חגורה קל, אני חושב שזה בר-ביצוע." "אמברוז לא אמר דבר. הוא לא ידע אם "לא אהיה פה", אומר שיהיה בלימודים. זה פשוט אומר שלא יהיה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן